

גנזי המלך

51 קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת ארבע נופות

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 03-6762226 מופץ בכל הארץ ב-90,000 עותקים

"וַיִּדְם אֶהָרֶן"

רק כשנותנים מכה לדומם הוא אינו משתנה. אהרן שם עצמו כמו דומם. הוא ידע לישם את 'חַיֵּב אָדָם לְבָרֶךְ עַל הַרְעָה כְּשֵׁם שֶׁהוּא מְבָרֵךְ עַל הַטּוֹבָה' ואפילו לשמות. מתוך הרצאה של הרב אמנון יצחק

כלים כדי לעבוד את ה' יתברך ולעשות את רצונו, אם הוא בדרגה אמיתית גבוהה, הוא לא מתפעל מהמקרים, הוא רק משתדל להבין מדוע קרו המקרים. אדם שיודע שעיקר החיים, זה העולם הבא והעולם הזה, זה רק פרוזודור ושאיף עניין להשאיר בפרוזודור הרבה, אם אפשר להגיע לטרקלין מהר, אבל במצב הטוב ביותר, לא כואב לו, גם אם מסתלקים מהר יותר. השאלה היא, מה הספיק בינתיים.

אדם שנותנים לו מבחן ומקציבים ארבע שעות והוא סיים אותו תוך חצי שעה, יש עניין שהוא ישאר עוד שלש שעות וחצי בכיתה? לא. הוא יוצא החוצה, משוחרר, גמר את המבחן. אדם שנתנו לו מבחן בעולם הזה, הוא בא לתקן את נשמתו ולהשלימה והוא השלים אותה והולך מכאן לגן עדן, רק הוא סיים קצת יותר מוקדם, יש לו בעיה? הוא הולך למקום גרוע מפה? לא! הוא הולך לגן עדן, להיות במחיצתו של הקדוש ברוך הוא, הרי לזאת איוה ולזאת וציפה. רק זה משתנה במי שהולך ומתי.

אהרן הכהן ידע שהקדוש ברוך הוא עושה את הטוב והנכון בעיניו והראוי לבני אדם במידת הטוב והרחמנות המירבית, כיון שהוא אבא של כולם. ואם הוא מחליט כך, הרי כל מה שנתן הוא רק לומר: "ה' נתן וה' לקח יְהִי שֵׁם ה' מְבָרָךְ" (איוב פרק א).

שואלים למה לקח? תשאל למה נתן?! את השאלה, למה נתן? לא שואלים. חושבים שהכל מגיע להם, נתנו לך בהשאלה משהו, פשוט לך, שמגיע לך. אבל כשמבקשים ממך בחזרה, אתה שואל, למה הוא מבקש? וכי מה חשבת, שזה שלך? כל השאלה, היא על מנת להחזיר.

לרבי מאיר בעל הנס, מתו בשבת שני בנים ביחד. הוא היה בבית המדרש,

לא! יש ארבע דרגות בכריאה: דומם, צומח, חי, מדבר. דומם - אבנים, צומח - עצים, חי - בעלי חיים, מדבר - בני אדם.

כשנותנים מכה למדבר, לאדם-הוא מגיב ומחזיר. נותנים מכה לבעל חי-הוא בורח, נותנים מכה לצומח-הוא נכפף ומשנה צורתו. נותנים מכה לדומם-לא

הל בו שום שנוי. "וַיִּדְם אֶהָרֶן" - כמו דומם, שום שנוי לא נעשה בו, מהמקרה. ולא עוד-אלא ששמת. כתוב מה שבר קבל על זה שהוא דמם? 'שזכה ונתייחד אליו הדיבור' ואמר לו ה' לבדו "פרשת שתויי יין". לא למשה, אלא לאהרן לבדו.

כדי שתשרה שכינה על אדם-הוא חייב להיות בשמחה. משמע, שאהרן, לא רק שרמם, אלא גם שמח. 'חַיֵּב אָדָם לְבָרֶךְ עַל הַרְעָה כְּשֵׁם שֶׁהוּא מְבָרֵךְ עַל הַטּוֹבָה'. זאת אומרת אהרן היה בדרגה גבוהה ביותר. שני בניו הגדולים ממנו וממשה, מתים ביום שמחת לבו ולא חל בו שום שנוי ותמורה, אלא להיפך-הוא שמח. איך מגיעים לדרגה כזאת? אנחנו לא מסוגלים לקלוט את זה. אנחנו חלשים מאד. לנו זה נראה לא מוצדק, לא ברור, אבל מי שיוודע מה התכלית בחיים-איך לו קושיות ואיך לו שאלות.

מי שיוודע שכל מה שיש בעולם זה רק

שבעת ימי המילואים. משה רבנו מלמד את העבודה לאהרן הכהן, חונך אותו לתפקיד הגדול, להיות כהן גדול, שיכפר על עם ישראל. ביום השמיני, כשאהרן הכהן מקריב את הקרבנות, נראה כבוד ה' על העם ושכינה יורדת על אהל מועד, כל העם משתחוים לפני הקדוש ברוך הוא ומבינים שנתכפר להם עון העגל. בשיא הזה, בשמחה הגדולה הזאת של אהרן הכהן, במעמד של כל עם ישראל ובשעת גלוי שכינה כזה, כתוב: "וַיִּקְחוּ בְנֵי אֶהָרֶן נָדָב וָאֲבִיהוּא אִישׁ מִחֶתְתּוֹ וַיִּתְּנוּ כֶהֶן אֵשׁ וַיִּשְׂמוּ עָלֶיהָ קֶטֶרֶת וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי ה' אֵשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֹתָם:

וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי ה' וַתֹּאכַל אוֹתָם וַיִּמְתּוּ לִפְנֵי ה'" (ויקרא פרק י) באותו מעמד הנשגב, נכנסים שני בני אהרן הכהן להקטיר קטורת לפני ה', שלא צוה ה'. יוצאת אש מלפני ה' ושתי לשונות אש מן הקדש, חודרות דרך חוטמיהם, נשמתם פורחת והם מתים באמצע השמחה הגדולה. "וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהָרֶן הוּא אֲשֶׁר דָּבַר ה' לְאָמַר בְּרַבִּי אֶקְדֹּשׁ וְעַל פְּנֵי כָל הָעָם אֶפְבֹּד וַיִּדְם אֶהָרֶן"

א"ר שמואל בר נחמן: זה הדבור נאמר למשה בסיני ולא נודע לו, עד שבא מעשה לידו, אמר משה לאהרן: אחי, בסיני נאמר לי, שאני עתיד לקדש את הבית הזה ובאדם גדול אני מקדשו והיייתי סבור, שמא, או בי, או בך הבית הזה מתקדש. ועכשיו ב' בניך גדולים ממני וממך. כיון ששמע אהרן שבניו יראי שמים הן, שתק וקבל שכר על שתיקתו. ומנין ששתק שנא' (ויקרא י) "וַיִּדְם אֶהָרֶן" ומנין שקיבל שכר על שתיקתו? שזכה ונתייחד אליו הדיבור שנאמר (ויקרא פרק י): "וַיִּדְבֶר ה' אֶל אֶהָרֶן לֵאמֹר: יִזוּ וְשָׂכַר אֶל תִּשְׁתְּ אֶתָּה וּבְנֵיךָ אִתְּךָ..." (מדרש רבה ויקרא פרשה יב פסוק ב)

איך מגיב אהרן הכהן? וידום אהרן! מה זה "וַיִּדְם אֶהָרֶן"? יש חושבים שלבו נדם.

שו"ת 'חברותא'

גנזי המלך' מציג שאלות מעשיות שיש להן מענה בדפים הנלמדים במסגרת ה'דף היומי', עם ביאור 'חברותא'

מערכת 'חברותא' מיוחדת לגנזי המלך

ברכות דף ל"ה ע"ב

האם צריך לחזור ולברך?

שאלה: אירע לי בפורים שכיבדו אותי בכוס יין וטעיתי וברכתי עליה בורא פרי העץ, רצוני לברך האם הייתי צריך לחזור ולברך 'בורא פרי הגפן' או לא?

תשובה: בגמרא הנ"ל מבואר, שאם שתה שמן זית מעורב עם מי סלקא (הנקרא אניגרון), מברך עליו 'בורא פרי העץ'. אבל על שתיית יין מבואר במשנה (ל"ה ע"א) שברכתו 'בורא פרי הגפן'. וביארו בגמרא, הטעם שנשתנה היין לברכה אחרת (ואין מברכין עליו 'בורא פרי העץ' כמו על שמן), משום שהיין סועד ומשמח את האדם. וכן פירשו את הכתוב: "וייין ישמח לבב אנוש ולהם לבב אנוש יסעד" (תהילים ק"ד), שהלחם סועד בלבד ויין גם סועד וגם משמח.

דעת הגינת ורדים

ולכאורה, מתבאר מדברי הגמרא, שאף ברכת 'בורא פרי העץ' היא ברכה הראויה לברך על היין, שהרי על השמן מברכים 'בורא פרי העץ', אלא שהיין יש לו גם מעלה שהוא סועד ומשמח ולכן תקנו בו ברכה מיוחדת, אבל מעיקר הדין גם יין נכלל 'בברכת העץ' (וכמו שנפסק בשו"ע סימן ר"ו ס"א לגבי אם בירך על פירות האילן 'ברכת האדמה' וכן אם

בירך על כל דבר 'ברכת שהכל', שיצא ידי חובתו).

וכן מבואר בשו"ת 'גינת ורדים' (או"ח כלל א' סי' י"ט) וב'שער הציון' (שם ס"ק ס"ז) הביא כן מדברי הרא"ה והריטב"א ועוד.

דעת ר"י הלוי וה'מגן אברהם'

אמנם בתשובת ר"י הלוי (מובא בדבריו להלכה ב'מגן אברהם' סימן ר"ח

סקכ"ב) כתב, שלא יצא ידי חובתו ומשום שכל מי הפירות אין ראוי לברך עליהם ברכת העץ, מפני שאינם אלא זיעה בעלמא (כמבואר בדף ל"ח). ולכן אין 'ברכת העץ' כוללת את היין ואין יוצאין ידי חובת הברכה כשמברך 'ברכת העץ' על היין. וכן היה מן הדין בשמן זית, כיון

שנשתנה השמן מצורת הפרי ואינו אלא מי הפרי, הוא אינו כלול בברכת הפרי, אלא שמפני שהם דברים חשובים מצד עצמם, שהיין סועד ומשמח והשמן הוא עיקר תכלית עץ הזית, לכן תיקנו לשבח עליהם באופן מיוחד.

ולכן ביין, שחשיבותו עולה אפילו על הלחם, שהרי הלחם רק סועד והיין סועד ומשמח, תיקנו בו ברכה מיוחדת של 'בורא פרי הגפן' להדגיש חשיבותו שאנו משבחים עליו ביחוד ואילו על השמן, שאף הוא חשוב, אבל אינו חשוב כיוון, תיקנו בו לשבח על בריאת עץ הזית. אבל לולי תקנת חכמים זו, לא היינו מברכים על השמן ברכת העץ, שאין השמן נכלל ביסודו בברכת העץ, כי הוא מי פירות בעלמא.

וב'שער הציון' (שם) מביא ממשמעות ה'תוספות' ו'המרדכי' כדעת הר"י הלוי, שאינו יוצא אם מברך על היין 'ברכת העץ'.

והלכה כה הכריע 'המשנה ברורה' (סק"ע) שיוצא ידי חובה אם מברך על היין ברכת 'בורא פרי העץ', כי ספק ברכות להקל: ■

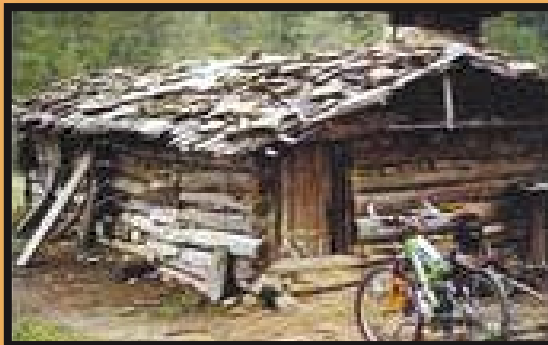
מעשי גדולים

מצות 'עשה' של חכמים

שעור ה'עשה' של הגר"א כפי שלימד לתלמידו

לאכול פעמיים ושלש, אם כי נאלץ להקיא.

לשאלת אחד מגדולי תלמידיו שנתלוה אליו: מדוע הוא מצער נפשו כ"כ, בעוד שאין באפשרותו לאכול? השיב הגר"א: "והלא אמרו חז"ל, כל מה שיאמר לך בעל הבית עשה" וכל מקום שנאמר 'עשה' אפילו בדברי סופרים, שעורו לקיים עד שתצא נפשו". ■

מסופר כי באחד הימים התאכסן הגר"א בהיותו בדרך, בביתו של אכסנאי ישר ותמים. כאשר בא בעל האכסניה סידר לפניו את השלחן והזמין אותו לארוחת ערב, נענה לו הגר"א ומילא את רצונו. מטעמי בריאות לא יכול היה הגר"א לאכול, אך מתוך כבודו של בעל האכסניה, הכריח את עצמו

מדרש

"איש בער לא ידע"

לקחו של מי שאינו שלם באמונה ובהשגחה פרטית

לאליהו שלימדו להאמין בהשגחת הבורא יתברך. מיד קבל על עצמו שמאותו יום ואילך, יאמר אם ירצה ה', על כל דבר שירצה לעשות.

אליו אליהו הנביא בדמות זקן וחזר על שאלתו כבפעם הקודמת. כשראה שעדין אינו אומר מה שלמדו, אמר לו שנית "אמור אם ירצה ה', או אם יגזור

מעשה באדם עשיר, שהיה נדיב לב ובעל צדקה, אך לבו לא היה שלם באמונה ובהשגחה פרטית. סבר תמיד כי את כל עשרו הוא רכש בכחו ובעוצם ידו. פעם יצא ליום השוק, על מנת לקנות שוורים, בדרך פגע בו אליהו הנביא, שנראה כסוחר. שאלו אליהו: "להיכן אתה הולך?" אמר לו: "לשוק אני הולך לקנות שוורים"

כאשר יצא בפעם השלישית אל השוק, נגלה אליו אליהו בדמות נער עני המבקש עבודה. שאלו אליהו: "לאן אתה הולך?" אמר לו: "הנני הולך לשוק לקנות שוורים, אם ירצה ה'". ברכו אליהו בברכת הצלחה ובקשו שאם יזדקק לעזרה בהנהגת השוורים יקרא לו. אמר לו הסוחר: "אם אך יעזור לי ה' יתברך שאקנה שוורים, אשכור אותך לעזור לי". הצליח הסוחר בדרכו ומצא שוורים מובחרים בזול ושכר את הנער להנהיגם.

אמר לו אליהו: "אמור אם ירצה ה', או אם יגזור ה' יתברך". השיב לו הסוחר: "הרי המעות בכיסי והדבר תלוי אך ורק ברצוני". השיבו אליהו: "אם כך אתה אומר - לא תצליח".

בדרכם הביתה ברחו לפתע השוורים לתוך היער, רדף אחריהם הסוחר עד שלפתע נעצרו ליד סלע ומצא את שני הכיסים שאבדו לו. שמח הסוחר, הודה לה' והמשיך בדרכו עם הנער והשוורים. כאשר הגיעו לביתו, נעלם לפתע הנער. אז הבין הסוחר כי יד ההשגחה העליונה היתה בכל אשר אירע לו וקרא על עצמו את הפסוק: "איש בער לא ידע וְכִסֵּי לֹא יְבִין אֶת זֹאת." (תהילים פרק צב) ■

ה'". כיון שהסוחר לא שעה לדבריו גם בפעם הזאת, הפיל עליו אליהו תרדמה. כשנרדם נטל ממנו כיס המעות והניחו אצל הכיס הראשון במעבה היער. כאשר הקיץ הסוחר משנתו וראה שהכסף נגנב ממנו, שב לביתו בצער רב.

כאשר המשיך הסוחר בדרכו, נפל כיס המעות מאמתחתו בלא שהרגיש. ראה אליהו את הכיס והניחו על סלע בלב יער, במקום שאין בני אדם עוברים שם. הסוחר הגיע לשוק, לאחר יגיעה רבה מצא שוורים מובחרים וכאשר רצה לשלם עבורם, הבחין שהמעות אבדו לו והוא חזר לביתו במפח נפש.

בהתבוננו בשני המקרים שקרו לו, הגיע האיש למסקנה שבודאי יד ה' בדבר והעונש הגיע לו, מאחר שלא שמע

לאחר זמן נטל שוב מעות ויצא מביתו אל השוק לקנות שוורים. הפעם התגלה

משל ונמשל הסוס המשכיל

על המאבק שבין הנפש השכלית לנפש הבהמית

הדרך הישרה". אמר לו הסוחר: "שוטה שכמותך, וכי שייך לומר על סוס שהוא משכיל?" יתכן שהוא טוב יותר מבהמות אחרות, אבל סוף סוף, בהמה הוא וכל זמן שהוא רואה דבר שמגרה אותו, מתגברת עליו התאוה והולך אחריה. היה לך להחזיק היטב במושכות ולא להניח לו ללכת בחפשויות!

הנחת אותה לנפשה?" ניסה העגלון להצטדק ואמר: "מכיר אני את סוסי, כי משכיל הוא ויודע את הדרך היטב ומעולם לא עלה על דעתי, שיטה מן

נוהג היה ה'חפץ חיים' לומר משל זה: סוחר שכר עגלון להוליכו למקום מסוים. לפני צאתם לדרך בקש הסוחר מהעגלון שישגיח היטב על הסוס לבל יטה מן הדרך. העגלון אמנם הבטיח, אך עד מהרה התברר, שלהבטחתו לא היה כל ערך.

הוא הדין אומר ה'חפץ חיים', באשר לאדם. כיון שהוא מורכב מנפש שכלית ומנפש בהמית, חייב הוא להשגיח היטב בכל שעה ושעה על הנפש הבהמית שלו ולאחוז היטב במושכות, לבל תשתלט עליו. אם אדם מסיח דעתו מעט, מיד עושה הנפש הבהמית את שלה ולוכדת גם את הנפש השכלית. ■

אך יצאו מן העיר, נדרם העגלון על מושבו והסוס המשיך לרוץ ללא כל השגחה והכונה. כאשר ראה הסוס חציר ועשבים, נטה מן הדרך כדי לאוכלם. תוך כדי סטיתו מן הדרך, איבדה העגלה את שיווי משקלה והתהפכה והסוחר נפל מתוכה. גער הסוחר בעגלון ואמר לו: "הרי הזהרתך להשגיח על בהמתך ואיך זה

פרשת שמיני

"וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהֱרֹן קְרֹב אֶל הַמִּזְבֵּחַ וְעֲשֵׂה אֶת חַטָּאתְךָ..."

משה אומר לאהרן: 'לכך נבחרת'. המלה כך מורכבת משתי אותיות כף, האחת קמוצה והשניה פתוחה, ללמד על עבודת הכהן שבכף יד קמוצה קומץ את המנחה. ובכף יד פתוחה, מברך את היהודים.

שנעשה ללא כונה. לכן אהרן הכהן הביא עגל לחטאת. אבל בני ישראל הביאו עגל לעולה, כי עולה מכפר על הרהורי הלב והם כאמור חטאו במחשבה.

קרח רצה להיות כהן גדול! מדוע שירצה? האם הוא לא ראה, איך שד' בחר באהרן? הלא ירדה אש מהשמים על הקרבן שלו! אלא שקרח טען שהאש ירדה על הקרבן של אהרן, כיון שכולם שלחו אותו. אם גם אותי ישלחו, אז תרד אש על הקרבן שלי.

והאמת היא שבני עדתו מינו אותו שליח, אבל ירדה אש ושרפה אותו. אבל אז אמר ד' שהוא רוצה לכלות את כל העדה. מדוע? כיון 'ששלוחו של אדם כמותו'! (ברכות ל"ד): אמר משה לד': רבש"ע, הלא 'אין שליח לדבר עבירה' (קדושין מ"ב:)? ולמה אין שליחות לדבר עבירה? כי 'דברי הרב ודברי תלמיד, דברי מי שומעים?' (שם).

בא משה ואמר לד': "קל אלקי הרוחת לכל בשר", הלא אתה בעל הבית וממילא אין שליח לדבר עבירה, אז האם "האיש אחד יחטא ועל כל העדה תקצף"? כך אומר ה'חתם סופר'.

"וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהֱרֹן קְרֹב אֶל הַמִּזְבֵּחַ וְעֲשֵׂה אֶת חַטָּאתְךָ..." (ויקרא ט', ז)

אומר רש"י: קרב אל המזבח (ת"כ), 'שהיה אהרן בוש וירא לגשת, אמר לו משה: למה אתה בוש? לכך נבחרת!'. ה'אדרת אליהו' אומר: 'בוש' וירא' אלו שתי מילים שונות. 'בוש', כיון שעשה את העגל, אבל ממה היה 'ירא'? אלא שהיה 'ירא' - כי ברוח הקדש היה יודע, שיהיה ערעור על הכהונה. כלומר שקרח יערער על הכהונה.

מה היתה הטענה של קרח? הוא רצה להיות כהן גדול! האם הוא לא ידע 'באמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוץק:'

אבל, כאשר האדם בא לכפר על גוף העון עצמו, אז אדרבה! וכדברי הגמרא (יומא פ"ו): 'היכי דמי בעל תשובה? אמר רב יהודה: "כגון שבאת לידו דבר עבירה פעם ראשונה ושניה וניצל הימנה", מחוי רב יהודה: "באותה אשה באותו פרק באותו". באותו מקום ועם אותם כחות, מדוע? כי כשבאים לכפר על החטא, אז דוקא עם מה שעשית את החטא - איתו תכפר! לכן כשבאים לכפר על מעשה העגל, מביאים קרבן - עגל!

דוגמא נוספת היא בקרבן פסח: ד' אמר שלקרבן פסח ישחטו טלה. מדוע דוקא טלה? כי בני עבדו לע"ז זו במצרים. ואם תאמר שאין קטגור נעשה סניגור, אז אדרבה! כשאתה בא לכפר על הדבר עצמו, אז בו עצמו, תבוא לכפר על החטא. וכן אומרים חז"ל: 'אמר הקב"ה: יבוא זה המשכן ויכפר על זה העגל' (שמ"ר נ"א ח').

מובא ברש"י בשם (תורת כהנים): 'והא אין קטגור נעשה סניגור? דוקא בעבודת פנים, אבל בעבודת חוץ אין בעיה!'

אהרן הביא עגל לחטאת. מה עשו ישראל עם העגל שלהם? עולה. למה ישראל הביאו עגל לעולה ואילו אהרן הביא עגל לחטאת? אומר ה'חתם סופר': היה חטא העגל.

נעשה כאן פשע. מה היה חלקו של כל אחד ואחד? אהרן עשה את העגל, אבל המחשבה שלו היתה לשם שמים. יוצא שהוא חטא במעשה, אבל לא במחשבה.

בני ישראל עשו ההפך! אומרת הגמרא (ע"ז ד'): 'אמר רבי יהושע בן לוי: לא עשו ישראל את העגל, אלא ליתן פתחון פה לבעלי תשובה שנאמר: "מי יתן והיה לבכם זה להם ליראה אתי ולשמר את כל מצותי כל הימים למען ייטב להם ולבניהם לעלם" (דברים פרק ה) שבני ישראל לא היו ראויים לאותו חטא, אלא כדי להראות דרך תשובה לרבים.

האם כשבני ישראל עשו את העגל, הם חשבו שזו דרך תשובה לרבים? לא! יוצא שבמחשבה, הם כן חטאו. כלומר הם חטאו במחשבה ולא במעשה. חטאת בא לכפר על שוגג, שזה מעשה

הרה"ג שלמה לוינשטיין

מיוחד לגנזי המלך

"וַיֹּאמֶר אֶל אֶהֱרֹן קח לך עגל בן בקר לחטאת ואיל לעלה..." (ויקרא ט', ב')

אומר רש"י: "קח לך עגל". 'להודיע, שמכפר לו הקב"ה ע"י עגל זה, על מעשה העגל שעשה'. למי צריך 'להודיע'? מה כונת רש"י במלה 'להודיע'?

אומר 'חנוכת התורה': מהפסוק 'במקום אשר תשחט העלה תשחט החטאת' רואים שחיבים לשחוט את החטאת בצפון, היכן ששוחטים את העולה. ומדוע? מפני שהאדם שחטא ומביא קרבן, אם ישחטו את קרבנו במקום אחר, ירננו ויגידו: "מענין, מה הוא עשה?" ולמחרת כבר לא ידברו אותו. חסה אפוא התורה, על כבודו של החוטא ואמרה שיקריב באותו מקום אשר בו 'תשחט העלה' ובכך תחסך ממנו ההשפלה החברתית.

ברם, כל זה - במה שנוגע לקרבן חטאת רגיל, אבל קרבן חטאת שבא על ע"ז, במקרה הזה, צריך לשחוט אותו במקום שישומו לב! כי ככל שיתבייש יותר, כך תעלה לו כפרותו.

וכאן, קרבן חטאת שאהרן מצווה להביא, בא על חטאת ע"ז - מעשה העגל. אם כן, זאת הסבה שד' אמר למשה, לקרוא לאהרן וגם לבניו וגם לזקני ישראל ולהגיד לו להביא עגל לחטאת. למה להגיד לאהרן את הבזיונות? אומר רש"י: 'להודיע, שמכפר לו הקב"ה ע"י עגל זה, על מעשה העגל שעשה!'

מקשה ה'שפתי חכמים': שופר, אסור שיהיה מקרן של פרה. מדוע? כי אין קטגור נעשה סניגור. איך אפשר לומר, שעגל יבוא לכפר על מעשה העגל? עונה 'שער בת רבים': כל מה שאנו אומרים ש'קטיגור אינו נעשה סניגור', מדובר על דבר שבו עשית חטא ואתה אתה רוצה לעבוד את ד', נמצא שהדבר הזה, מזכיר את העון של האדם.

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

אין מעמידין פּרָנס על הצבור אלא אם כן קפה של שרצים תלויה לו מאחוריו, שאם תזוּח דעתו עליו, אומרים לו, חזור לאחוריה' (יומא כ"ב). ואיזו קופה יש לקרחה? מילא לאהרן יש "קופה" של העגל!

לכן אמר משה לאהרן: 'קרב אל המזבח.. כי לכך נבחרת!' מפני שעשית את העגל ויש לך קופה של שרצים, אתה נבחרת! ממילא אל לך להיות ירא, כי אף אחד לא יערער על הכהונה שלך!

אומר רש"י: קרח, 'מה ראה לשטות זה, עינו הטעות, ראה שלשלת גדולה ויצאה ממנו, שמואל ששקול כנגד משה ואהרן, אמר: בשבילו אני נמלט' וראה שלשמואל אין קופה של שרצים והוא מנהיג, אז גם קרח יכול להיות מנהיג, ללא קופה של שרצים!

אלא שהוא לא ידע, שלשמואל תהיה קופה של שרצים, והקופה זה קרח...

ה"אדרת אליהו" אומר: המלה 'כך' מורכבת משתי כפות: כף פתוחה וכף קמוצה. לכן אמר לו 'לכך נבחרת': נבחרת לעבודת הכהונה ואיך עושים זאת? עם שתי כפות: כף פשוטה וכף קמוצה. שהכהן עובד עם כף יד קמוצה (קומץ את המנחה) וכף יד פתוחה (מברך את היהודים).

הסבר נוסף ל'לכך נבחרת'. אומר ה'שער בת רבים' (ע"פ הגמרא בברכות י"ב:), שמי שחטא ומתבייש בחטאו מוחלים לו על כל עונותיו. 'זאמר רבה בר חיננא סבא משמיה דרב: "כל העושה דבר עבירה ומתבייש בו, מוחלין לו על כל עונותיו", שנאמר: "למען תזכרי ובשפת ולא יהיה לך עוד פתחון פה מפני כלמתך ככפרי לך לכל אשר עשית נאם ד' ה'" ולומדים זאת משאול, שהלך להעלות באוב את שמואל ואמר לשמואל, שהוא יוצא למלחמה מחר וד' לא עונה לו, לא כנביאים ולא בחלומות, אבל הוא לא הזכיר, באורים ותומים, כי הוא התבייש בעבירה, על שהרג את נוב עיר הכהנים. מיד אמר לו שמואל: "ומחקר אתה ובניך עמי" (שמואל א' כ"ח, י"ט) ומפרשת הגמרא: 'עמי - במחיצתי'.

השאלה היא: אם שאול הרג את נוב עיר הכהנים, איך הוא יוכל להסתופף במחיצה אחת, עם שמואל הנביא הגדול? אלא שרואים מכאן: ש'כל העושה דבר עבירה ומתבייש בו, מוחלין לו על כל עונותיו!' (ברכות י"ב:).

אהרן שעשה את החטא של העגל רק לשם שמים, למה ד' אמר לו שיכפר? אמר לו ד': אמנם אתה לא התכוננת לעשות עבירה, אבל אתה החטאת את

ישראל ואתה, תגרום להם לחזור בתשובה. איך? כשכב אהרן להקריב, היה 'בוש'. אמרו כולם ומה אם אהרן שלא עשה כלום, מתבייש. אז אנו, להיכן נוכל להוליך את הבורשה? ומיד חזרו כולם בתשובה.

אמר לו משה: 'למה אתה בוש? לכך נבחרת!', כדי שע"י הבורשה שלך, כולם יתביישו.

"ויבדר ד' אל משה ואל אהרן לאמר אלהם: דברו אל בני ישראל לאמר זאת החיה אשר תאכלו..." (ויקרא י"א, א' - ב')

להבדיל בין הטמא ובין הטהור ובין הטהור הנאכלת ובין הטהור אשר לא תאכל

אמר פעם אדם חכם: שהאות 'ע' לעולם באה לפני האות 'פ'. כי כל דבר שאתה מכניס לפה, או מוציא מהפה, צריך לעיין בו: האם הוא ראוי? או לא ראוי?

"ואת פת היענה ואת התחמס ואת השחף..." (ויקרא י"א, ט"ז)

שואלת הגמרא (חולין ס"ד:): וכי בת יש ליענה? שאסור לאכול אותה?

עונה הגמרא: אלא, איזו זו? ביצה טמאה. הכונה שגם הביצים שלה אסורות באכילה ומדוע? כיון שהתורה ריבתה, 'שהיוצא מן הטמא - טמא!' (בכורות ה:).

באים ראשונים, כגון ה'חזקוני' ומתרגמים הסבר פשוט על שאלת הגמרא: הגמרא אומרת שהיענה אוכלת זכוכיות, כי זה עוזר לה לעכול. זה מסביר את דברי ה'אבן עזרא', האומר על הפסוק "לא תבשל גדי בחלב אמו" (שמות פרק כג), שבשר היענה כל כך קשה, עד שפשוט בלתי אפשרי לאכול אותו. ורק הבת יענה שאפשר לאכול, זה בת יענה צעירה.

אם כך, לא צריך לאסור את היענה הזקנה. אבל, את בת היענה הצעירה, התורה אוסרת.

"להבדיל בין הטמא ובין הטהור..." (ויקרא י"א, מ"ז)

יש להבחין, שמתחילים עם הטמא

ועוברים לטהור. ואז עוברים לחיה הנאכלת, שהיא הטהורה ומסיימים בחיה הטמאה. ולפי הסדר שבירשא, היו צריכים לסיים בחיה הטהורה דוקא?!

הגמרא ביומא (פ"ב ופ"ג). אומרת: שעוברה שהריחה אפילו בשר חזיר ביום הכפורים, צריכים לתת לה לאכול. אמנם מקודם צריכים לחוש על אוזנה שיוה"כ היום, כדי שנשמת העובר תשמע. אם נרגעה - טוב. ואם לאו, צריך לתת לה לאכול.

'ההיא עוברת (מעוברת) דארחא, (רש"י - שהריחה ויום הכפורים היה) אתו לקמיה (באו לפני רבי) דרבי, אמר להו: "זילו לחושו לה דיומא דכיפורי הוא" לחושו לה, (רש"י - באזנה שיום הכפורים הוא היום, אולי תוכל להתאפק) ואילחישא. (רש"י - קיבלה את הלחישא, שפסק העובר מתאותו) קרי עליה: "בטרם אצורף (אצורף) בבטן ידעתיה ובטרם תצא מרחם הקדשתי, נביא לגוים נתתי" (ירמיה פרק א) נפק מינה רבי יוחנן (נולד ממנה רבי יוחנן).

ההיא עוברת דארחא, אתו לקמיה דרבי חנינא, אמר להו: "לחושו לה" ולא אילחישא. קרי עליה: "זרו רשעים מרחם תעו מפטן דברי כוב" (תהילים פרק נח), נפק מינה שבתאי אצר פירי: (נולד ממנה שבתאי אוצר פירות) להפקיע שערים.

(רש"י) ותניא: (בבא בתרא צא, ב) 'אין אוצרין פירות בארץ ישראל וכל דבר שהוא חיי נפש, לפי שמפקיעין את השערים' ורש"י מסביר: שאסור לאגור תבואה בארץ ישראל כדי להעלות את מחירה.

אומר הגאון רבי עקיבא איגר: מהו שכתוב בפסוק "להבדיל בין הטמא ובין הטהור"? - אתה רוצה לדעת איזה ילד יצא טמא ואיזה ילד יצא טהור? שים לב: אם "החיה הנאכלת", אם אמו בשעה שהיתה חיה (מעוברת), אז, היא אכלה ביום כפור, הוא באמת טמא. "ובין החיה אשר לא תאכל" אבל אם היא לא אכלה - הוא יוצא טהור. וממילא יוצא שהפרשה מסיימת בדבר טוב!

"להבדיל בין הטמא ובין הטהור" ההבדל (ההפרש) בין הטהור לבין הטמא, שוה סימן טהרה. המלה 'טהור' כתובה ללא ו'. בגימטריה: 'טהר' = 214. המלה 'טמא' = 50. ההבדל ביניהם: 164 = כמנין 'סדק'. מסימני הטהרה של בהמה - זה מפרסת פרסה.

'סדק' הוא אפוא, סימן הטהרה, המבדיל בין "החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל". כך אומר ה'אדרת אליהו' לרבנו יוסף חיים זצ"ל מבגדר. ■

"וידם אהרן"

המשך מעמ' 1 >>>

ברוך הוא: רבוננו של עולם, אני שכתבת עלי בתורה "וַיִּרְאֶה וַיִּשְׂמַח בְּלְבוֹ" (שמות פרק ד) עתה אתה מעציבני, ביום שמחתך? כשמשח רבנו נתבקש ע"י הקדוש ברוך הוא בסנה, במשך שבעה ימים ללכת לגאול את עם ישראל ממצרים, משה סרב ולא רצה, מדוע? אמר, מה אעשה עם אחי הגדול? אהרן הכהן גדול ממני בשלש שנים ואני האח הקטן, אקבל עלי מנהיגות? אחי יפגע. הקדוש ברוך הוא אומר למשה: אם אתה חושש לאהרן, אני מעיד עליו "וַיִּרְאֶה וַיִּשְׂמַח בְּלְבוֹ". לא שמחה חצונית - שמחה פנימית אמיתית, מלבו. אהרן הכהן אינו מתקנא באחיו הקטן. הוא שמח שאחיו הזוכה. אתם יודעים מה זה להיות מנהיג של ישראל? אתם יודעים מה זה להנהיג את עם ישראל, להוציא אותם ממצרים, להביא אותם למעמד הר סיני, להוריד להם את התורה וללמדם ולהביאם לארץ ישראל? כל הזכויות שמורות למנהיג. משה זכה וזיכה את הרבים, זכות הרבים תלוי בו. שנאמר (דברים לג): "צִדְקַת ה' עֲשָׂה וּמִשְׁפָּטֵי עַם יִשְׂרָאֵל" (מסכת אבל רבתי פרק ח) וזה לנצח נצחים ולדורי דורות. "תּוֹרַת צִוְּיָה לְנוּ מֹשֶׁה מוֹרְשָׁה קְהֵלֵת יַעֲקֹב" (דברים פרק לג) "זָכְרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי אֲשֶׁר צִוִּיתִי אוֹתוֹ בַּחֲרֹב עַל כָּל יִשְׂרָאֵל חֲקִים וּמִשְׁפָּטִים" (מלאכי פרק ג).

אין תורה, בלי משה. זה היה יכול להיות אהרן ומי שמבין מה זה אומר, באיזשהו מקום זה היה צריך לצבוט לו קצת. אם אתה שומע שאחך זוכה במליון דולר, עשרה מליון דולר, מליארד, אתה שואל את עצמך ומה עם משהו קטן בשבילי? אהרן לא! "וַיִּרְאֶה וַיִּשְׂמַח בְּלְבוֹ", לא מליון דולר ולא מליארדים, מדובר על נצח נצחים.

אז אם במקום שהיה לו לכאורה הפסד, שהוא לא קבל את התפקיד, היה שמח בלב מלא. אם "רק" לקחו לו את הבנים - את הפקדון והחזירו אותם לגן עדן, ליד הקדוש ברוך הוא, למה שהוא לא ישמח? לא מתו בנים רשעים, מתו צדיקים גדולים ממשה ואהרן, אז ההסתכלות היא אחרת לגמרי. נזכור, אדם לא יודע מה מצפה לו בקרן זוית, החיים הינם שאולים, צריך להיות חכם ולנצל אותם. ■

הבנים שלו קפצו לאכול במקום לשבת לשמוע את דרשת אביהם והם נפטרו. אשתו שהיתה צדקת וחכמה לא אמרה לו מלה כדי לא לצערו, כיסתה אותם בסדינים והמתנה עד מוצאי שבת. כמובא במדרש משלי (פרשה לא): "אֵשֶׁת חֵיל מִי יִמְצָא" אמרו: מעשה היה רבי מאיר, שהיה יושב בבית המדרש בשבת בשעת מנחה ודורש. מתו שני בניו. מה עשתה אמן, הניחה שניהם על המטה ופרשה סדין עליהם. במוצאי שבת בא רבי מאיר מבית המדרש. אמר לה: "היכן שני בניי?" אמרה לו: "לבית המדרש הלכו". אמר לה: "צפיתי בבית המדרש ולא ראיתי אותם". נתנה לו כוס של הכרדלה. חזר ואמר: "היכן שני בניי?" אמרה לו: "פעמים הלכו להם, למקום פלוני ועכשיו הם באים". הקריבה לפניו לאכול, מאחר שבירך, אמרה לו: "רבי, שאלה אחת יש לי לשאול". אמר לה: "אמרי". אמרה לו: "קודם היום, בא אדם אחד ונתן לי פקדון. עכשיו בא. נחזור לו, או לאו?" אמר לה: "בתי, מי שיש לו פקדון אצלו, אינו צריך להחזירו לרבו?" אמרה לו: "חזן מרדעתך, לא הייתי נותנה אותו". מה עשתה? תפשתו בידו והעלתה אותו לאותו החדר והקריבה אותו למטה ונטלה הסדין מעליהם וראה שניהם מתים מונחים על המטה. התחיל בוכה ואמר: "בני בני, רבי רבי. בני בדרך ארץ, ורבי שהיו מאירין פני בתורתך". באותה שעה אמרה לו: "רבי מאיר, רבי, לא כך אמרת לי, שאנו צריכים להחזיר הפקדון לרבו?" כך, (איוב א, כא) "ה' נָתַן וְהו' לָקַח". בדבר הזה נחמתו ונחה דעתו ונתישבה. לכן נאמר: "אֵשֶׁת חֵיל מִי יִמְצָא". ומפני מה נתחייבו בניו של רבי מאיר ומתו שניהם בבת אחת, מפני שהיו רגילין להניח בית המדרש ויושבין באכילה ובשתיה:

הבנים הם רק פקדון. כולנו פה בפקדון. לאף אחד אין טאבו על חייו, "אֵין אָדָם שְׁלֵיט בְּרוּחַ לְכוֹלֵא אֶת הַרוּחַ וְאֵין שְׁלֵטוֹן בְּיוֹם הַמָּוֶת" (קהלת פרק ח). אנהנו נשארים פה לזמן שאלו ועתידים לצאת, השאלה מהי המטרה ובשביל מה באנו לכאן. על אהרן הכהן כתוב, שהיה לו מה לומר ובכל זאת הוא שתק. היה יכל לכאורה לומר לקדוש

תפילה

"תנינים וכל תהמות"

התורה שנקראת 'מים', נמצאת בכל מקום, רק שהיא בהסתר. על ערכם של פסוקי הלל והודאה, הנאמרים בכל יום

הרב יוסף יודשליץ

מיוחד לגנזי המלך

"הִלָּלוּ אֶת ה' מִן הַשָּׁמַיִם".

כתב רבינו הרוקח: התחיל מן השמים, כמו שכתוב בתהילים (פט ו): "וַיִּוְדוּ שָׁמַיִם פְּלֹאֲךָ..". (תהילים פט), 'לפי שהם נבראו ממים ומאש', כמבואר במסכת חגיגה (יב.). ולא נאמר בהם לשון בריאה, כי אש ומים נבראו מרוח קדשו ועל כן אש ומים מטהרין מכל טומאה, כמו שנאמר: "כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יָבֵא בָאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בָאֵשׁ וְטָהַר" (במדבר לא) "וַיִּרְחַץ בְּמַיִם וְטָהַר" (ויקרא יד). ולכן נמשלה התורה לאש ומים, כמו שנאמר:

"הִלּוּא כֹה דְבָרֵי כְאֵשׁ, נָאֵם ה' (יירמיה כג) ונאמר: "הוי כל צמא, לכו למים" (ישעיה נה) ולכן כמתן תורה "וְהָרַסִי עֵשֶׂן כְּלוֹ, מִפְּנֵי אֲשֶׁר יָרַד עָלָיו ה' בָּאֵשׁ" (שמות פרק יט) ונאמר גם: "אַרְצָן רַעֲשָׂה, אֶף שָׁמַיִם נִטְפוּ מִפְּנֵי אֱלֹקִים זֶה סִינִי... גִּשְׁמֵי נְדָבוֹת, תִּנְיָף אֱלֹקִים" (תהילים סח) ולפי שהם נבראו מרוח קדשו, נקראת כך גם השכינה, כמבואר במסכת נדרים (ז): 'השמים ביני ובינך'.

"הִלָּלוּהוּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ הִלָּלוּהוּ כָּל בּוֹכֵבֵי אוֹר"

ונאמר בירמיהו (לא, לד) "פֹּה אָמַר ה', נָתַן שָׁמַשׁ לְאוֹר יוֹמָם, חֶקֶת יָרַח וְכּוֹכָבִים לְאוֹר לַיְלָה, רַגַע הַיּוֹם וַיִּהְיוּ גְלוֹי, ה' צְבָקוֹת שָׁמַיִם, אִם יִמְשׁוּ הַחֲקִים הָאֵלֶּה מִלְּפָנַי נָאֵם ה', גַּם זָרַע יִשְׂרָאֵל יִשְׁבְּתוּ, מֵהַיּוֹת גּוֹי לְפָנַי כָּל הַיָּמִים".

וכתב בעל הטורים (פר' ויחי): שהקשר בין צבא השמים, לעם ישראל רמוז בברכת יעקב לבניו, שתחילת התיבות שאחר שמות השבטים, עולים למנין שס"ה, שזהו מנינם של ימות החמה. וכך חשבונם: אחר ראובן כתוב - ב'כורי, אחר שמעון ולוי - א'חים, יהודה - א'תה, זבולון - ל'חוף, יששכר - ח'מור, דן - י'דין, גד - ג'דוד, אשר - ש'מנה, נפתלי - א'ילה, יוסף - ב'ן, בנימין - ז'אב, כל אלו האותיות יחד, עולים לחשבון שס"ה כמנין ימות החמה.

ואילו האותיות האחרונות של הברכות, עולים למנין שנ"ד, שזהו מנינם של ימות הלבנה וכך חשבונם: אצל ראובן - ע'לה, אצל שמעון ולוי - ב'ישראל, יהודה - מחלב, זבולון - צ'ידון, יששכר - ע'בד, דן - ה'ה, גד - ע'קב, אשר - מ'לך, נפתלי - ש'פר, יוסף - א'חיו, בנימין - ש'לל, כל אלו האותיות יחד, עולים לחשבון שנ"ד כמנין ימות הלבנה.

ועל זה נאמר: "אִם יִמְשׁוּ הַחֲקִים הָאֵלֶּה מִלְּפָנַי נָאֵם ה', גַּם זָרַע יִשְׂרָאֵל יִשְׁבְּתוּ, מֵהַיּוֹת גּוֹי לְפָנַי כָּל הַיָּמִים" וליכא מידי דלא רמיזא באורייתא (תרגום) ואין דבר שאינו רמוז בתורה). והרבים נפלאים. ■

מתחבררים... עם הרב אמנון יצחק שליט"א

ביום ראשון 03/04/05
השערים יפתחו ב-19:30 תחילת התוכנית ב-20:30

במתנ"ס דנוור רח' דיזרעאלי 13

© כל הזכויות שמורות לארגון "שופר" הערב מאובטח דמי כניסה 5 ש"ח לכיסוי ההוצאות
WWW.SHOFAR.NET

זכרון עולם

המעוניין לתרום להפצת גליונות 'גנזי המלך' הבאים לעלוי נשמה, ליום זכרון או להצלחתו: יתקשר לטל': 03-6762226 למחלקת 'גנזי המלך' גליון זה 'גנזי המלך' מוקדש לעילוי נשמתם של הנפטרים המצוינים כאן
this booklet is sponsored for the memory of:

ג'יובני אמתי בן קרלא לזכות לחזור בתשובה שלמה Giovanni Amati ben Carla	יהודית חכמון בת גמילה ובנותיה לפרנסה וחיים טובים Judith Hakmun bat Gamila and her daughters	אזורה נחום בן ג'מא ומשפחתו להצלחה ופרנסה טובה Azura Nahum and his family	ג'יאני מוסכתי בן כוסטנצא שיוכרו כל עם ישראל לברכה שלמה Gianni Moscati ben Costanza
אילן חי רבש בן ג'לסומינה ושותפו סימו נאזי נעמן בן לאורא - לפרנסה טובה Ilan Hai Devash ben Gelsomina and his associate Simo Nesi Naaman ben Laura	רב חיים רבש בן מיכול מינא לפרנסה טובה ולבנות בית כשר ונאמן Dov Haiim Devash ben Micol Mina	מרטינה די קסטרו בת סבריינה לרפואה שלמה Martina Di Castro bat Sabrina	אדי מסיקה בן ג'יוליה ליוווג הגון כדי לבנות בית כשר בישראל Eddy Messica ben Giulia
סטפנו קלאו בן פראנקה לפרנסה טובה וחיים טובים למשפחתו Stefano Calo' ben Franca	יוסף קלוסקי בן אברהם ואשתו דניאלה בת ג'יוליה לזכות בכך זכר Yosef Calosky ben Avraham and his wife Daniela bat Giulia	השותפים: לאונה סונינו בן ג'יוליה - אלדו אמתי בן אוג'ניו - אדורדו ספדיה בן אמליה לחיים טובים Leone Sonnino ben Giulia Aldo Amati ben Eugenio Eduardo Safdie ben Emilia	דוד אידורד פדלון בן רינה ומשפחתו לרפואה ופרנסה טובה David Eduard Fadlun ben Rina and his family
יוסף אלקס מולאין בן דניאלה להצלחה בחיים Yosef Alex Molayen ben Daniela	דינה סרור בת מסעודה ובנו משה כנרוד בן דינה - לעלוי נשמתם Dina Seror bat Mesauda and his son Moshe Bendaud ben Dina	ונדא פוג'אטו בת אלאונורה לעלוי נשמתה Wanda Poggetto bat Eleonora	אנריכו אהרון מג'אר בן רוזא לעלוי נשמתו Enrico Aaron Magiar ben Rosa
סמי בן חזנה לעלוי נשמתו	יעקב ג'קומו טראציני בן אסטר לעלוי נשמתו Yaakov Giacomo Terracina ben Ester	מברך נחום בן מיסה ואשתו ג'מא בלולו בת ג'ורא - לעלוי נשמתם Mevorach Nahum ben Misa and his wife Gemma Bellulu bat Giora	נואמי ג'רבי בת מרים לעלוי נשמתה Noemi Djerbi bat Miriam

כתובת	שעה	תאריך	המקום
ברחבת בני חורב רח' בני-חורב רכסים	14:00 עד 20:00	יום ראשון כ"ג אדר ב' 3/4/05	רכסים
חומות 'הפזרת סביר' רח' הנביאים 54 קריית שמואל מגדלה	14:00 עד 20:00	יום שני כ"ד אדר ב' 4/4/05	מגדלה
חול ציון בבני סאלי וצל ברחבת החניה מגדלה	14:00 עד 20:00	יום שלישי כ"ה אדר ב' 5/4/05	מגדלה
רח' שמשון פרידל בנחש בני ישיבת 'אור החיים' נחש יצחק זינגר - ירושלים	14:00 עד 20:00	יום רביעי כ"ז אדר ב' 6/4/05	ירושלים
ברחבת שוכנת אברוסקי בני בית הכנסת 'מורשה' רח' בני - אהוד	14:00 עד 20:00	יום ראשון א' ניסן 10/4/05	אהוד
בנחש רח' חומות 'אור החיים' רח' עזרא 51 - בני-ברק (בני בית הנשיא)	14:00 עד 20:00	יום ב' ניסן (11/4) שלישי ב' ניסן (12/4) ד' ניסן (13/4) חמישי ב' ניסן (14/4)	בני-ברק

הגיעו
מצות עבודת יד' בית יוסף"
מצות קשות: 65 ₪ לק"ג
מצות רכות: 55 ₪ לק"ג

עמותת החסד 'ארימנות חן' יעניי
הצדי נעמי
לפרטים והרשמה:
03-6777777

חלוקת בשר ועופות
במחיר מסובסד
למשפחות ברכות, לרבות ולמפוזרי יכולת

בהשגחת
בר"צ
"בית יוסף"

הבשר והעופות
מגיעים
באריז משהחנות
כל קורטן בספקל
10-15 ק"ג בערך

החולות מוכן מחלקה
מיוחדת מלבי לא מבוקש
וב לא מבוקש מחלקה

16⁵⁰ ₪
לק"ג בשר בקר
"עטרה"

עופות - 12⁷⁰ ₪ לק"ג

